

„Szeretlek, Tejkaramella.
Neked van a világon a leggyönyörűbb szíved.”

FINDING

Eden

A szerelem
csillagjegyében 6.

megtalálni Edent

fine
selection

New York Times bestsellerszerző
MIA SHERIDAN

M I A S H E R I D A N

FINDING

Eden

A szerelem
csillagjegyében 6.

megtalálni Edent

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

*Ezt a könyvet Joannának ajánlom,
aki először tanított irgalomra és könyörületre.*

A Vízöntő legendája

A görög monda szerint Ganümedész kivételesen jóképű trójai fiú volt. Zeusz felfigyelt rá, s azonnal eszébe jutott, hogy tökéletes pohárnok lenne belőle.

Ezért hát sas képében megragadta, és felvitte az istenek otthonába, hogy szolgálja őket. Ganümedésznek végül elege lett, szembeszegülése jeléül kiöntötte az istenek összes borát, nektárját és vizét, mert nem volt hajlandó többé Zeusz pohárnoka lenni.

A víz mind rászakadt a földre, napokig tartó, szakadatlan esőzést hozva. Akkora özönvíz támadt tőle, hogy az egész világot maga alá temette. Ganümedészt később Vízöntőként, az eső isteneként tisztelték, s felemelték a csillagok közé.

PROLÓGUS

„Hisz én az egészet
teljesítem buzgón, s véghezviszem azt, amit óhajtsz.
Ámde kerülj közelébb: hadd tudjunk, bár kis időre,
egymást átkarolón jóllakni a bús zokogással.”

Homérosz: *Íliász*

Devecseri Gábor fordítása

EDEN

VASTAG TAKARÓ ALATT ÉBREDTEM, és tágra nyílt szemmel néztem körül a szobában. Nem moccantam, csak füleltem. Próbáltam rájönni, hol vagyok. Aztán felém igyekvő léptekeket hallottam. Megjelent előttem az idősebb férfi, az ékszerboltos, és megállt az ágyamnál. Egyszer csak visszatértek az emlékek: ahogy összetöröm a vázát, a medállal fizetem ki az árát, a hajléktalanszálló, az ájulás. Felpislogtam rá. Az ösztöneim követelték, hogy harcoljak vagy meneküljek, ezért körbepásztáztam a szobát.

– Semmi baj, csak elájultál. A sofőröm segített berakni a kocsiba. A házamban vagy.

Felültem, és feljebb húztam magamon a takarót. Minden ruhám rajtam volt, de a cipőmet valaki levette.

Szóra nyitottam a számat, ám nem tudtam, mit mondjak. Ekkor megint nyílt az ajtó, és egy nő lépett be rajta, tálcával a kezében.

Étel! Fickándozni kezdett a gyomrom, és azonnal megindult a nyálelválasztásom a felém közeledő akárminek az illatától.

A nő letette a tálcat az ölembe, én pedig éhes tekintettel bámultam le rá. Valami leves volt, mellette néhány zsemlével, aminek a tetején apró cseppekben vaj olvadozott. A testem átvette az irányítást. Majd kijutok innen, ha már ettem. Ennem kellett. Abban a percben az éhség irányított, és túl erős volt hozzá, hogy ellenálljak. Nem érdekelt, hogy hol vagyok, miért és kivel. Csak az enivaló számított. Reszkető kézzel fogtam meg a kanalat, és elkezdtem magamba tömni az ételt. Közben felpillantottam az ékszerboltosra és a házvezetőnői egyenruhát viselő nőre az oldalán. Mindketten szomorú, de kíváncsi szemmel néztek rám.

A nő tett felém egy lépést.

– Lassabban, gyermekem! Már nem ettél egy ideje. Beteg leszel, ha túl gyorsan eszed meg. Próbálj meg lassítani!

Aztán a hátamra tette a kezét, és lusta köröket írt le vele, mialatt visszafogtam a lapátoló mozdulatokat. Egy darabig csak a nem éppen úri hölgyhöz méltó szörcsögésem hallatszott, utána pedig a csámcsogásom, ahogy három-három harapásra egymás után magamba tömtem a zsemléket. A nő gyengéd simogatása végig nyugtatgatott, és emlékeztetett rá, hogy olyan lassan egyek, amennyire csak tudok. Néha úgy éreztem, mintha vissza akarna jönni, amit lenyeltem, de aztán mégsem. Amikor befejeztem, fogtam a szalvétát, megtöröltem a kezemet és az arcomat, aztán leraktam. Túlságosan zavarban voltam ahhoz, hogy rájuk nézzek. Lassan kezdett visszacsordogálni a büszkeségem most, hogy már nem voltam éhes.

– Helyes, így már jobb – jelentette ki a nő.

Felpillantottam együttérző arcára. Olyan rég volt velem kedves bárki is! Könnyek szöktek a szemembe, de elfordultam, még mielőtt kicsordultak volna. Levette a kezét a hátamról, megfogta a tálcát, aztán közel hajolt a férfihoz, hogy mondjon neki valamit, végül kiment a szobából.

Fel akartam kelni az ágyból, de a férfi a vállamra tette a kezét.

– Kérlek, maradj itt ma éjszakára! Szívesen látunk. Ott a fürdőszoba – biccentett balra egy zárt ajtóra. – És amúgy sem lakik már senki ebben a szobában. Kérlek, maradj! Ez a legkevesebb, amit megtehetek a... mai eset után.

Kiszáradt ajkamat megnyalva körülnéztem, hogy mitévő legyek. Iszonyúan itt akartam maradni, ezen a meleg helyen, ahol rendes ágyban alhatok, de nem értettem, hogy miért fogadott be ez a férfi.

– Eltörtem valamit, ami az öné – szólaltam meg végül.

– Igen, és megfizetted az árát – szorította össze a száját. – Akár más-hogy is el lehetett volna intézni. Ne haragudj, hogy nem avatkoztam közbe!

Nem tudtam, mit mondjak, így hát csendben maradtam, és csak néztem.

– Kérlek! Hadd tegyem jóvá a ma estével! Holnap pedig beszélhetünk a... továbbiakról. Rendben?

Lefelé pillantottam az ölemben tördelt kezemre. Vagy igent mondok, vagy visszamegyek a hideg utcára. De nem értettem, milyen „továbbiakról” van szó, és ez aggasztott. Azért bólintottam, és amikor felnéztem rá, mintha örült volna.

– Helyes. Zuhanyozz le, aludd ki magad! Reggel találkozunk.

Azzal sarkon fordult, és gyorsan távozott.

Miután elment, odasomfordáltam az ajtóhoz, hogy ráfordítsam a kulcsot. Nekidőlve időt szántam rá, hogy most először tényleg

felmérjem a szobát. Gyönyörű volt. Valami virágos borítás volt a falon. Odamentem, hogy végighúzzam a kezemet a bársonyos, kissé egyenetlen felületen. Próbáltam valamiféle hálát érezni a szép környezetért, de csak zsibbadt tárgyilagosság volt bennem. Megfordulva megint az ágyra néztem. A gazdag selyem és bársony ágynemű krém és lila árnyalatokban játszott. Odasétáltam hozzá, mert teli hassal már túlságosan csábító volt az alvás. Majd reggel lezuhanyozom.

Visszamasztam a tiszta ágyneműbe. Még mindig teljesen fel voltam öltözve. Gyorsan a szárnyai alá vett az éjsötét álom, és áldott feledést hozott.

Hajnalkákról álmodtam. *És róla, a szerelmemről.* Könnyed képek hullámozottak egy akkora vízfelszínen, ami teljesen elnyelt. Nem volt elég levegőm, hogy a nevét kiáltsam, hogy elmondjam neki, amit tudnia kell – hogy szeretem, mindig is szeretni fogom, belőle meríték erőt, és ő a gyenge pontom, a végtelen örömöm és a legnagyobb bánatom.

Sírva, levegő után kapkodva, de csendben riadtam fel.

Kimentem a fürdőszobába, egykedvűen kibújtam a ruháimból, és egy pillanatra odaálltam a tükör elé. Lapos hasamat simogatva visszatartottam a zokogást. Beálltam a forró zuhany alá, és hátrahajtott fejjel nekiálltam megmosni a hajamat. Aztán elcsüggedve szabadjárára engedtem azt, amit az elmúlt egy hétben annyira visszatartottam. A zuhanytálcára rogyva nekidőltem a falnak, és végre sírhattam, miközben a bőgésemet túlharsogta a víz csobogása.

Frissen lezuhanyozva és felöltözve léptem ki a hatalmas folyosóra, miután a gyász terhének legalább egy egészen kicsi részétől megszabadultam.

Edénycsörömpölés hangjára lettem figyelmes, úgyhogy belestem az óriási konyhába, ahol az ékszerboltos egy teli tányér és egy nyitott magazin előtt ült.

– Jó reggelt! – pattant fel. – Üdébnek tűnsz. Jól aludtál?

– Igen, köszönöm – bólintottam, miközben az ételt bámultam. A szalonnás tojás mellett gyümölcsöstál is volt az asztalon.

Az ékszerboltos követte a pillantásomat, és intett, hogy csatlakozzam hozzá.

– Kérlek, foglalj helyet. Egyél! Addig megbeszélhetjük a továbbiakat, ahogy említettem tegnap.

Bólintva ráharaptam az ajkamra, és leültem az asztalhoz, ő pedig szedett nekem.

Ettem néhány falatot, mielőtt felpillantottam. Megszületett bennem az elhatározás. Szerettem volna itt maradni. Ez az ember kedves, legalábbis annak tűnik. De biztosra vettem, hogy miféle „továbbiakat” szeretne, és az részemről nem működne. El sem tudom képzelni. Azok után meg pláne, amiken keresztülmentem. Visszamegyek az utcára. Lehet, hogy ott halok meg, de a halál már nem volt számomra félelmetes.

Várlak majd a forrásnál. Gyere, keress meg, ott leszek.

Megköszörültem a torkomat.

– Nem fogadhatom el az ajánlatát – szólaltam meg lefelé pillantva. Megállt a keze a levegőben a kávéscsészével, és összeráncolta a homlokát.

– Még nem is tettem semmiféle ajánlatot.

– Tudom, mit szeretne – mondtam halkán, elpirulva.

Az ékszerboltos egy darabig az arcomat fürkészte, aztán egy csattanással lerakta a csészét az aljra. Felpillantottam rá, és mintha... dühös lett volna. Vagy szomorú? Nem is tudom.

– Nem azt.

– Azt mondta, hogy a továbbiakról fogunk beszélni – néztem rá értetlenül.

Vett egy mély lélegzetet, aztán néhány másodpercig még méregett.

– Először is, szerintem még be sem mutatkoztunk rendesen. Felix Grant vagyok. Hívj Felixnek. Jó?

Bólintottam, és vártam a folytatást.

– Helyes. Téged hogy hívnak?

– Eden – válaszoltam halkán.

– És a vezetékneved?

– Azt nem tudom – feleltem leszegett fejjel, miután megköszöntem a torkomat.

– Nem tudod a vezetéknevedet? – kérdezte hitetlenkedve.

– Nem – ráztam a fejemet. – Tudom, hogy régen volt olyanom, de miután a családom meghalt, valaki másnál laktam, és... nem emlékszem rá.

Újabb hallgatás következett.

– Ez meg hogy lehet? Hogy jártál név nélkül iskolába?

– Sohasem jártam iskolába – mondtam még jobban elpirulva.

– Hány éves vagy?

– Tizennyolc.

Felix úgy nézett rám, mintha nem hinne nekem. Megint csend.

– Eden, hívjam a rendőrséget? Mi történt veled?

A „rendőrség” szóra felkaptam a fejemet.

– Ne! Kérem, ne! Senki sem keres. Nem vagyok szökevény vagy ilyesmi. Csak... már nincs senkim. Mindenki... elment. Kérem, ne hívja a rendőrséget. – Az utolsó szónál elfúlt a hangom, és könnyögve néztem rá. Készen álltam a futásra, ha elindul a telefon felé.

Felix elgondolkodva nézett rám, mielőtt folytatta:

– Mihez értesz, Eden? Tudsz főzni? Takarítani?

Megráztam a fejemet.

– Nem engedték, hogy bármi ilyet csináljak. Tudok zongorázni – mondtam reménykedve. Lényegében csak ahhoz értettem.

Felix felvonta a szemöldökét.

– Tényleg? Nos, az a helyzet, hogy van egy unokám, aki kérte, hogy zongorázni tanulhasson. Elég jól játszol ahhoz, hogy tanítsd őt?

– Igen – bólintottam lassan. – Igen, tudnék zongorát tanítani.

– Akkor rendben. Ez az ajánlatom. Fel vagy véve. Koszt és kvártély a fizetés része. A munkaköröd pedig csakis arra terjed ki, hogy az unokámat, Sophiát megtanítsd zongorázni. Ez így világos, Eden?

Bólintottam. Valami olyasmit éreztem, ami egy kicsit hasonlított a reményre. Biztonságban leszek, melegben, étellel. Legalább ennyi megadatik.

– Helyes. Akkor megegyeztünk. A tegnapi sorbaállásod helyszínéből ítélve jól sejtem, hogy semmi más holmid nincs, mint ami nálad volt?

Megráztam a fejemet. Végignéztem a rajtam lógó ruhákon.

– Sajnálom. Ha már dolgoztam valamennyit, megengedhetem majd magamnak, hogy másik ruhát vegyek... valami szebbet...

Szégyenkezve elfúlt a hangom, Felix viszont csak legyintett.

– Adok neked előleget néhány új ruhára. Marissa ma elmegy, és vesz neked pár dolgot. Tegnap este már találkoztál Marissával.

Bólintottam, és szemügyre vettem Felixet. Idősebb volt, talán hatvanas, de még mindig jóképű férfi világító kék szemmel és dús, őszes hajjal.

– Felix, én ezt nem értem. Miért teszi ezt értem? – kérdeztem végül.

Felnézett rám, aztán a gyógyszeres üvegcsékre tévedt a tekintete, amiket korábban nem vettem észre az asztal szélén. Megfogta az egyiket, lecsavarta a kupakját, és bevett belőle egy szemet, mielőtt felelt. Nem tudtam nem észrevenni, hogy remeg a keze. Vajon beteg?

– Mert rossz döntést hoztam tegnap, amikor láttam, mi történik a boltomban – jelentette ki elgondolkodva. – Amikor utána megláttalak az utcán, ahogy kiálltál a menhely előtti sorból, úgy gondoltam, hogy ez a második esélyem a helyes cselekvésre. Egyszer régen már hoztam egy rossz döntést, Eden, és azután nem kaptam második esélyt. Ez így érthető?

– Azt hiszem.

– Rendben, akkor ezt megbeszéltük – bólintott. – Neked van hol laknod, nekem pedig van egy új zongoratanárom. Aprópó, be kell hangoltatnom. Évek óta nem játszott rajta senki.

Szomorúság csillant a szemében, de amikor felállt, el is tűnt belőle.

– Ma csak pihenj! Holnap majd megismerkedsz Sophiával. Marissa egész nap itt lesz, ha szükséged lenne valamire.

– Köszönöm – bólintottam.

Nagyot dobbant a szívem a hálától és a megkönnyebbüléstől. Vettem egy mély lélegzetet. Felixnek lelassultak a léptei, amikor elsétált a székem mellett, de nem mondott semmit, néhány perc múlva pedig egy ajtót hallottam becsukódni a folyosó végén.

A délelőttöt az új szobámban töltöttem. Az éjjeliszekrényen talált könyvekbe menekültem, és összekuporodva zokogtam, amikor nem tudtam visszatartani a könnyeimet.

Ebédidő körül hallottam, hogy Felix hazajött. Nemsokára csengettek, majd zongorahangolás zaja szűrődött be.

Valaki bekopogott hozzám. Ajtót nyitottam, és Marissa állt ott mosolyogva.

– Mindjárt kész az ebéd, drágám. A zongorát pedig behangolták, ha ki szeretnéd próbálni.

– Köszönöm, Marissa. De nem kell főznie rám. Én is átmehelek a konyhába.

– Ugyan, semmiség. És kérlek, tegezz nyugodtan – legyintett Marissa. Bólintottam, de aztán utána szóltam:

– Marissa?

– Igen, drágám? – fordult vissza.

Megköszörültem a torkomat.

– Felix ööö... megengedi, hogy kimenj?

– Hogy kimenjek? – ráncolta a homlokát. – Már mint úgy érted, a házból?

Éreztem, hogy elvörösödöm.

– Igen, ha szeretnél. Megengedi?

– Hát persze. Kedvem szerint járhatok-kelhetek, akár csak te – felelte aggodalmas arccal.

– Rendben – mondtam halkán.

Marissa csak nézett, de aztán bólintva sarkon fordult.

Átsétáltam a folyosón keresztül a nappaliba, ahol korábban már láttam a hatalmas zongorát. Leültem elé, és vettem egy mély lélegzetet, mielőtt a billentyűk fölé emeltem a kezemet. Ahogy elkezdtem játszani, úgy éreztem, mintha megint ott lennék a főépületben, és a Tanács előtt kellene parádéznom. Behunytam a szememet, mert könnyek szöktek ki a sarkából, hogy lassan végigcsorogjanak az arcomon.

Beszélgetést hallottam. Kinyitottam a szememet, és füleltem, hogy miről beszélnek a fenti szobában. A zongora hangjának ellenére tisztán hallottam őket a plafonon keresztül.

– Jól csinálja – mondta Felix.

– Több mint jól, Felix! Honnan jött? – kérdezte a másik férfi. Biztos ő hangolta be a zongorát.

– Nem tudom. Nem mondta. De nagyon szomorúnak látszik.

A másik némi szünet után felelt:

– Ismertem egy másik zongoristát, aki ugyanezt csempészte bele a játékába.

– A szomorúságot? – tudakolta Felix.

– Annál többet. Az összetört szívét – válaszolta nagyon halkán a másik férfi.

Aztán már semmi mást nem hallottam, csak a zene vett körül. Kírádtt az ujjaimból, a szívemből, benne volt a szívem vágyakozása és a lelkem összes darabkája. Minden hang ugyanazt a nevet súgta: *Calder, Calder, Calder...*

CALDER

Tíz emelettel alattam megingott az utca. Olyan ellenállhatatlanul hívogatott a kemény becsapódás a betonba, majd az áldott üresség utána! Nem akartam ellenállni neki. Reméltem, hogy érezni fogok legalább egy pár másodpercnyi szörnyű fájdalmat, mielőtt a semmi-be veszek. Megérdemelném. Nem akarok nyomorúság nélküli halált. *Eden vajon szenvedett? A nevemet kiáltotta a sötétben, amikor belepte a víz, és végül égető-fullasztó szörnyülködéssel töltötte meg a tüdejét?* Zokogás tört fel belőlem, aztán újabb kortyot ittam a félig már üres üvegből. Úgy csúszott le a torkomon, mintha tűz lett volna. *Tűz.*

– Calder! – szólalt meg a hátam mögött halkán és rettegve Xander.

– Add a kezed, tesó!

Határozottan megráztam a fejemet, és vészjóslóan meginogtam a párkányon, amin ültem. Csak egy kicsit kell előredőlnöm, talán elég a pusztá szándék is, és máris a halálba zuhanok. *Őhozzá.*

– Nem, Xander – feleltem akadozó nyelvvel. Részeg voltam, de tudtam tiszta fejjel gondolkodni. Vagy legalábbis azt hittem.

– Mit csinálsz, Calder? – ült ki nem messze a párkányra Xander.

Hunyorogva pillantottam rá. Nyugodt volt a hangja, de a tekintetéből pánik sugárzott.

– Utálok ezt csinálni veled, tesó. De átkozottul fáj. Az én hibám volt. Nem érdemlem meg, hogy éljek – mondtam neki.

– Akkor miért maradtál életben? – kérdezte olyan kedvesen, mint ha altatódalt énekelne. Anyukám énekelt nekem altatódalokat, amikor még kicsi voltam, és nem tudtam elaludni. Persze, anyukám akkor is ott állt, amikor az apukám megpróbált felgyújtani. De erre inkább nem is gondolok. Képtelen vagyok. Összeroskadva éreztem, ahogy a szellő rászárítja a könnyeket az arcomra.

– Tudod, mit gondolok? Szerintem azért maradtál életben, mert élned *kell*. Valamiért *muszáj* itt lenned. Te vagy az egyetlen, akinek sikerült kijutnia Acadiából. Az egyetlenegy. Én pedig nem vagyok hajlandó elhinni, hogy ennek nem volt semmi különösebb oka. Nem vagyok hajlandó elfelejteni, hogy te nyújtottad fel a kezedet abból a borzalmas, víz lepte katyvaszból, hogy ki tudjalak húzni. És segíteni akarok, hogy rájöjj ennek az okára, Calder. Most is fogd meg a kezeimet! Fogd meg, és hagyd, hogy segítsek!

Rápillantottam, és még mélyebb szomorúság lett úrrá rajtam. Megint nagyot kortyoltam az italból.

– Egyszer harminc kilométeren át cipeltél a hátadon – folytatta Xander elfúló hangon. – Harminc kilométeren át. És ha nem teszed,

akkor én is ott lettem volna Acadiában azon a borzalmas napon. Már biztos halott lennék. Te otthagytál volna akkor? Otthagytál?

– Nem – ráncoltam a homlokomat. – Soha.

– Akkor fogd a kezem! Hadd vigyelek most én! Most rajtam a sor. Ne tagadd meg tőlem! Akármim van...

– Tudom – bukott ki belőlem. Lehajtott fejjel átadtam magam a gyötremnek, a vállam pedig rázkódni kezdett a néma sírástól. – Baszki! – suttogtam, amikor valamelyest csillapodott. Megtöröltem az arcomat az ingem ujjával, aztán félrehajítottam az üveget. Le kellett volna innom magam, de nem ízlett az a szar. – Olyan átkozottul hosszú ez az élet! – tettem hozzá nemsokára.

– Azért, mert fáj, és úgy érzed, mintha soha többé nem enyhülne.

– *Tényleg* nem enyhül. Sohasem fog.

– De fog. Meg kell próbálnod. Meg kell próbálnod, Calder.

– Próbálok! Négy hónapja próbálok.

– Csak annyi, hogy tovább fog tartani.

Mély sóhajjal felnéztem az égre. Sötét és dühös viharfelhők közeledtek. Nemsokára pont úgy rám szakad az ég, mint minden más is, és esni fog az eső.

Egy darabig mindketten hallgattunk. Zúgott a fejem.

– Van valami hír a holttestek azonosításáról?

– Nincs – válaszolta Xander. – Tudod, hogy szólok majd, ha lesz.

Xander nézte a híradót, és követte az Acadiáról szóló riportokat. Én képtelen voltam rávenni magamat.

Bólintottam.

– Még mindig nem említették, hogy bárki is kijutott volna? – kérdeztem, de alig tudtam kinyögni az utolsó szót.

Xander együttérző arckifejezéssel rázta a fejét.

– A lábnyomok, amiket a sárban láttál...

– Nem, tesó. Az akár... mindegy, nem tudom. Kérlek, Calder!
Fogd a kezem!

Elfordulva megint az égre néztem.

Xander néhány másodpercig engem bámult, majd az összetört whiskysüvegre pillantott, amit az előbb vágtam oda.

– Nem zibbaszthatod magad folyton, ha túl akarsz lépni a dolgokon.

– Nem azért iszom, hogy zibbadt legyek – néztem bele a szemébe. Tudtam, hogy az enyém álmatag és puffadt. – Azért iszom, hogy még jobban érzek mindent. A szenvedés kedvéért.

– Istenek az égben! – meredt rám Xander a fejét rázva. – Akkor még inkább abba kéne hagynod. Nem ezt érdemled.

– De. De igen.

– Nem a te hibád volt, Calder. Semmi sem a te hibád.

Vadul ráztam a fejemet, mert képtelen voltam megfogalmazni, ami a lelkem mélyén kavargott. Az én hibám volt. Ő azért nincs itt velem, mert nem tudtam megmenteni. Cserben hagytam. És annyira vágytam rá, hogy néha moccanni sem bírtam. Mintha összeroppannék a gyász súlya alatt, amitől a halál lehet az egyetlen menekvés. De mi van, ha...

– Mi van, ha az öngyilkosság miatt máshova jutok, mint ahol ő van? – kérdeztem a szél süvítésénél alig hangosabban.

– Nem tudom, hogy működik ez – felelte Xander némi habozás után. – Legszívesebben azt mondanám, hogy igen, máshova jutsz, mert akkor lejönnél arról a párkányról, de ugye tudod, hogy sohasem hazudnék neked? Az az igazság, hogy egyszerűen nem tudom – horgasztotta le a fejét, de rajtam tartotta a szemét. Én továbbra is az eget bámultam. – Calder, nem mondom azt, hogy tudom, mit érzel, de nekem is hiányoznak emberek. És Eden nekem is a barátom volt.

Hangosan kifújtam a levegőt, és megráztam a fejemet. Xander is elvesztette a szüleit, a nővérét, a sógorát, a barátait...

– Tudom.

– Hadd segítsek! És kérlek, ne hagyj engem teljesen egyedül. Nem azért mondom ezt, hogy a büntudatodat tetézzem. Hanem csak azért, mert ez a színtiszta igazság. Baromira hiányoznál, és magányos lennék. Kérlek, ne csináld ezt velem.

Ránéztem Xanderre. Amióta az eszemet tudom, az életem része. Mély, reszketős sóhaj kíséretében felé nyújtottam a kezemet. Lassan mozdult meg, de utána olyan erősen megragadta, hogy tudtam: ha előrevetem magam, ő is velem zuhan. Nem engedett volna el. Megint éreztem, hogy folynak a könnyeim. Egy darabig csak így ültünk, én lehajtott fejjel. Végül Xander kezét elengedve megfordultam, hogy a tető jelentette szilárd talajra rakjam a lábamat. Apró esőcseppek hullottak az arcomba, mintha csak simogattak volna.

A térdemet átölelve előredőltem. És sírni kezdtem. Xander közelebb húzódott, hogy átkarolja a vállamat, de egy szót sem szólt. Az eső csak esett: eláztatta a pólóm hátulját, végigfolyt a nyakamon, és egybeolvadt a könnyeimmel. Egy idő után a könnyeim elapadtak, az eső pedig leheletnyi szitálásá enyhült. Felültem. Egy darabig az ajtót bámultam, ami a lakásunknak csúfolt egérlyuk felé vezető lépcsőre nyílt, aztán reszketve mély lélegzetet vettem. Nagyon fáradt voltam. Az alkohol és a fájdalom elálmosított. Ma este talán végre nem lesznek rémálmaim.

– Tudod, mit fogok csinálni holnap? – kérdezte Xander.

– Nálad sose lehet tudni – ráztam a fejemet az arcomat megtörölve.

– Ez az én Calderem! – kacagott szeretetteljesen. – Megállok annál a művészboltnál, ami mellett mindennap elmegyek, és veszek neked pár dolgot. A festés talán segíteni fog. Mit gondolsz?

– Nem tudom, menne-e – feleltem őszintén, miközben beletúr-
tam a nedves hajamba. – Lehet, hogy fájna. De amúgy is fáj minden.

– Hozom a cuccokat, és majd meglátod, oké? – szorította meg a
vállamat.

– Nem engedhetünk meg magunknak ilyesmit...

– Dehogynem! Amúgy is fogyni akarok néhány kilót.

Valami kuncogásfélét hallatva ráztam a fejemet.

– Gyere be! – javasolta Xander. – Van két doboz abból a babból,
amit annyira szeretsz.

– Jaj, istenem! – fintorodtam el, de követtem befelé, amikor fel-
állt. Távolabb kerülve a tető szélétől, távolabb Edentől, ám attól a
fájdalomtól nem, ami a lelkem mélyén lakozott, és mindig is ott fog.

MÁSODIK KÖNYV

CINCINNATI , OHIO

„A végzet elől, azt mondom, senki se futhat.”

Homérosz: *Íliász*

Devecseri Gábor fordítása

ELSŐ FEJEZET

Három évvel később

EDEN

– EDEN? Ööö... MISS... ne haragudjon, nincs ideírva a vezetékneve – lapozgatott az előtte tornyosuló iratok között Mr. Sutherland, az ügyvéd.

– Igen, mi is a vezetékneved? – kérdezte élesen Felix lánya, Claire. Előrehajolt a széken, hogy Marissát megkerülve a pillantását rám tudja szegezni. – Szerintem még egyszer sem hallottam.

Pislogva zökkentem vissza a jelenbe. Elkalandoztam egy pillanatra. Eszembe jutott az a sok-sok alkalom az évek során, amikor próbáltam csevejre bírni Claire-t és a testvérét, Charlest – még a kínlódásom ellenére is, még a végtelenül nyomasztó gyász ellenére is. Mindig megvetéssel fogadtak. Most pedig, hogy Felix már nincs köztünk, itt ültünk az ügyvédje irodájában, ahová azért hívtak minket, hogy átadják nekünk mindazt, amin a halálos ágyán dolgozott.

A vezetéknevemre irányuló kérdésnél Marissára pillantottam, ő pedig az órájára.

– Mr. Sutherland, igazán nem szeretném siettetni, de tudom, hogy Edennek órája van, nekem pedig lesz ma délután még egy találkozó.

– Igen, hát persze – köszörülte meg a torkát az ügyvéd. – Tulajdonképpen már végeztünk is. Mrs. Forester, kérem, írja alá itt, a titkárnőm pedig beteszi a levélbe a fénymásolatokat.

Marissa előrehajolt, hogy aláírja az elé tett papírokat, aztán bedobta a tollat a táskájába.

A szék szélére húzódva szorongattam a borítékot, amit Felix ügyvédjétől kaptam. A nevem szerepelt az elején Felix kézírásával, azokkal a szemtelenül kanyarított betűkkel, amiknek a látványától összeszorult a szívem.

Ó, Félix! El sem hiszem, hogy itthagytál minket.

– Várjunk csak! – szólalt meg a Claire jobbán ülő Charles. – Mit is kap pontosan abban a borítékban? Tájékoztatást kérünk a...

– Csak egy magánlevél – válaszolta Mr. Sutherland türelmetlenül. – Biztosíthatom róla, Charles, hogy épp olyan, mint ami a maguk borítékjában is van – biccentett a testvérpár ölében heverő borítékok felé.

– Mindegy, attól még áttekinthetnének... – kezdett bele Charles. Az ügyvéden látszott, hogy bosszantja a helyzet.

– Meggyőződésem, hogy Miss... – pillantott rám, aztán megint Charlesra – *Eden* lesz olyan kedves, és csillapítja az ön kíváncsiságát azzal, hogy megmutatja a levelet, ha ezzel pontot lehet tenni a találkozó végére.

Vettem egy mély lélegzetet, és dobogó szívvel rámeredtem az ügyvédre. Nekem csak ez a levél maradt Felixből. Nem fogom hagyni,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

hogy elvegyék. Még csak azt sem akarom, hogy összefogdossák. Ez az enyém. Marissa a térdemre tette a kezét.

Hirtelen suttogást hallottam, ami megesett néha.

Légy erős, Hajnalka!

Felálltam, és úgy szorítottam magamhoz a borítékot, mintha azon múlna az életem.

– Nem, nem tekintheti át – feleltem épphogy csak reszketve. – Ha érdekelték volna az apja személyes ügyei, még akkor megkérdezhetne volna róluk, amikor *még életben volt*. Akár az egyik vasárnapi ebédén is megjelenhetett volna, amire minden héten meg volt hívva. Vagy néha visszahívhatta volna őt, esetleg három percnél többet is eltöltöhetett volna vele, amikor a zongoraórák után Sophiáért jött.

Aztán jelentőségteljesen Claire-re néztem.

– Próbáltam magát megismerni. Szerettem volna barátkozni – mondtam, és egy pillanatra eluralkodott rajtam a fájdalom, és elhallgattam. – De nem érdekeltem. Azt hiszem, ezzel nincs is semmi baj. Most viszont *nem* fogják áttekinteni ennek a borítéknak a tartalmát, mert lehet, hogy nem hiszik el, de én szerettem Felixet.

Megint elhallgattam, mert a fájdalomtól gombóc gyűlt a torkomba. Döbbent arccal néztek rám. Még soha nem beszéltem velük így. Vettem egy mély lélegzetet, hogy kedvesebb hangnemre váltsak, de azért határozottan és egyértelműen folytattam.

– Felix olyan volt nekem, mintha az apukám lenne. Maguk semmit sem tudnak rólam, mert soha nem is akartak tudni, de az apjuk akkor sietett a segítségemre, amikor a legnagyobb szükségem volt rá. Fogalmuk sincs, milyen sokat jelentett ez nekem. El sem tudják képzelni – néztem egyikükről a másikra. Résnyire szűkültek szemmel néztek vissza rám. Újabb mély lélegzetet vettem, hogy befejezzem. – A válaszom tehát nem. Nem nézhetnek bele ebbe a borítékba.